

Záře z lamp ozařuje Staroměstské náměstí nechávající některé jeho části mysticky ponořené do šera. Ručičky hodin na Orloji se milovými kroky blíží k osmé hodině. Sama unikátní stavba čeká na svou každodenní pozornost. Té se jí ale nedočkává. Náměstí je až na dvojici mladých lidí před pomníkem mistra Jana Husa prázdné.

Marek, mladík s fotoaparátem, přestal zírat do hledáčku a vzhlédl. Napadla ho myšlenka použít druhý přístroj, co odpočíval u jeho nohou. Fotky by vypadaly lépe. Zamračil se a na chvíli tápal. *Musel by si uklidit temnou komoru, musel by si koupit vývojku, která mu před časem došla a on se ještě nerozhoupal ke koupi nové.* Nakonec sevřel fotoaparát v jeho rukách pevněji a snažil se ještě více soustředit.

„Před několika dny se mi ozvala kamarádka. Zdálo se, že ji něco trápí,“ promluvila z ničeho nic May, Asiatka s dlouhými havraními vlasy.

„Hmmm... to je zajímavé,“ řekl s nezájmem Marek. Nechtěl být ve svém snažení vyrušován.

„Dlouho jsem ji neviděla, ale co vím, je teď hodně známá, takže.“ Vítr ji v ten moment zbavil slov a May zaúpěla: „Jak dlouho to bude ještě trvat,“ a snažila si chránit před vichrem rudé šaty.

„Vydrž ještě chvíličku. Udělám ještě pár fotek,“ zaprosil Marek

„Že jsi to ty.“ Na tváři se jí objevil vynucený úsměv.

„Díky. Za to tě pak pozvu na kafe,“ řekl Marek a jeho prsty sevřely přístroj ještě o něco víc.

„Bože! To se mě snad snažíš ještě k tomu všemu ...“ zakřičela do větru.

„Soustřed' se,“ zarazil ji, aniž by ji nechal větu dopovědět.

„Nemůžu... ten vítr mě chce svléknout. Cítím ho až na morku kostí.“

Marek se zamračil a ona zavřela ústa. Pak se na ni zadíval. Jeho pohled byl zkoumavý. Snažil se najít něco, co by mu pomohlo. Náhle se rozzářil. V hlavě se mu zrodil geniální nápad.

„Nebude se ti to líbit, ale mám k tobě prosbu.“

„Co?“ Viděla mu tu prosbu na očích. „Ne,“ zašeptala a nesouhlas potvrdila kýváním hlavy ze strany na stranu..

„Bude to pár minut.“

„Fajn, ale chci za to tu kávu dvojitou.“

„Máš ji mít.“

May si začala rozvazovat mašli, co držela její dlouhé šaty pohromadě *a u těla*. Ta jediná doteď bránila větru, aby si s látkou hrál jako s hadrem. Prsty přejely přes úzký pruh tkaniny a mašle byla odváta směrem k sousoší.

„Koupím ti novou,“ usmál se Marek a pak ukázal ještě na jednu věc.

„Tu taky,“ otázala se May.

„Poslední... vážně!“

May si sáhla do vlasů a vytáhla sponu. Jakmile to udělala, každičkový vlas se rozlétl na jinou stranu.

„Tohle má být to, co ti pomůže?“

„Vydrž,“ zastavil ji a na chvíli zatajil dech. Vnímal celou tu scénu před sebou.

Dívka stojící před sousoším mistra Jana Husa. Všechno kolem se snaží pohltnout tma. Vlasy a šaty marně bojují s větrem. Zbytečně se brání před jeho silou. Jsou jím unášeny jako loď na rozbouřeném moři.

Spoušť cvakla jednou, podruhé a pak ještě několikrát. Marek zaostřoval, přibližoval se a zase se vzdaloval. Tu zabral pohledy mistra a jeho kamenných druhů, tu tvář May ovládané mrazem. Přístroj i Marek byli v pohybu. Všechno ostatní se na tu chvíli zdálo býti nehybné.

Když se ale ozvalo vzdálené „prásk!“ a část z osvětleného prostoru náměstí se ponořila do tmy, zastavil se i mladík a ruka držící fotoaparát klesla podél těla. Jedna z lamp na náměstí vypověděla službu.

Netrvalo dlouho a ozvala se druhá rána. Budovy ten zvuk téměř pohřbily a tak oběma přišel až příliš vzdálený, než aby byl reálný. Záhy k nim vítr zavál nejen kouř, ale i vůni pálícího se papíru, látky a masa.

Za krátko už oba stáli na kraji ulice, která se napojovala na ulici Na Příkopě, odkud se zdroj pachu šířil do všech stran. Byl tak silný, že štípal v očích, dráždil chloupky v nose a vyvolával pocity

na zvracení. Marek i May zůstali stát na místě u malé kašny jako přikovaní. May si rukou zakryla ústa, aby odporný kouř nehltala, ale podle jejího výrazu ve tváři to nepomáhalo.

Galerie Nebesa byla v plamenech. Z výšky ke všem přítomným doléhal křik těch, kteří byli lapeni v obří ohnivé pasti.

„Co se,“ zašeptal Marek.

„Nějakej inteligent to napálil z boční ulice přímo do kavárny v přízemí. Narazil do pilíře budovy a pak to všechno prostě vylítlo do vzduchu. Oheň sežehnul celý roh až do třetího patra....,“ spustil postarší muž, co jeho otázku zaslechl.

Marek zaváhal. V ruce stále svíral chladný kov ve své dlani. Kdesi hluboko uvnitř sebe cítil, že něco musí udělat. Zvedl přístroj do vzduchu a pak ho přiblížil k obličejí. Záhy už fotil jako nikdy předtím. Objevil v sobě novou vlnu energie a tu předával dál. Cílem hledáčku se stal oheň šlehající z oken galerie, kouř valící se do nebe plného hvězd, pláč těch, jimž se podařilo uniknout, příjezd hasičů a dalších bezpečnostních složek. Na chvíli to připomínalo konec světa.

Fotoaparát bral jeden záběr za druhým. Jeho majitel se otáčel kolem sebe. Až najednou jeho prst zmáčkl spoušť naposledy. Marek poprvé zvedl oči. Ve hledáčku měl někoho, kdo stál za jeho přímý pohled.

Měla na sobě dlouhé černé večerní šaty, snědší pleť a černé oči. Na pár vteřin měl pocit, že se snesla na zem z nebes.

Na malou chvíli se čas zastavil. Kolem nich se nic nehýbalo. Bylo naprosté ticho. Díval se na ni a čekal, že se podívá na něj. Něco, co nechápal, ho k ní přitahovalo. Až poté si všiml, kam se tak ztuhle dívka dívá. Otočil se a vzhlédl nahoru ke střeše Nebes.

Poryv větru si tam ve výšce s něčím hrál. Kývalo se to ze strany na stranu, až nakonec bylo slyšet vrzání a poté křupnutí. Vzduch prořízl sloup, co držel osvětlení střešní arény. Dopadl na zem a zarazil se do chodníku jako do hlíny. Ozvalo se několik výkřiků a lidé se dali do chaotického úprku na všechny strany.

„Co to je za zvuk,“ zašeptala vyděšeně May a chytla Marka za paži.

„To...“ Napadlo ho to hned. Sloup držel několik světelných reflektorů a kabely elektřiny, co byly natažené kolem arény. Pokud se ulomil, tak sebou vezme všechna ta světla, která pak dopadnou..

„Spadnou na zem,“ řekl nahlas. Stihl chytit May za ruku a strhnout ji na stranu. V jeho očích se lesklo cosi, co přestalo zářit v půli své vražedné cesty k zemi, co změnilo jeho život.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 2.

Nádoba Mrtvých

Mnohé mohlo prozradit, co se v bytě Marka a May dělo poté, když se konečně dostali domů. Rudé šaty ležely na chladné dlaždicové podlaze. Kožená bunda byla přehozená přes okraj pohovky. Na kuchyňské lince stály dvě sklenky bílého vína. V jedné z nich byla již jen polovina tekutiny. Televize v obývacím pokoji byla sice zapnutá, ale zvuk byl stažen na nulu. Na obrazovce právě běžely záběry hořící galerie Nebesa. Pod tím nápis bez komentáře.

May ležela na pohovce svírajíce televizní ovladač namířený kamsi do rohu pokoje. Celý ten děsivý večer ji vyčerpal natolik, že odpadla hned, jak se televize rozzářila. V ten moment ji nemohlo

probudit nic - Ani rámus popelářského vozu na ulici, ani hádka sousedů v bytě nad nimi, natož rachotící klíče v zámku.

Marek vstoupil do bytu a na chvíli se zastavil. Díval se do úzké chodby, na jejíž podlaze byl neprakticky položený koberec. Nalevo hned za dveřmi byl odkládací stolek. Následoval několika zásuvkový botník a pak velké nástěnné zrcadlo, v něm se odrazil vstup do kuchyně. Ani kuchyň ani obývací pokoj, jež následoval po předsíni, nebyly odděleny dveřmi. Po nich tu zbyly jen rámy z původní konstrukce.

Jak otevřel dveře, nechal do svého domova vniknout čerstvý vzduch. Položil právě koupený balíček cigaret na odkládací stolek v předsíni. Bez pomoci rukou si zul boty a odkopl je ledabyle na druhou stranu úzké místnosti.

Když vešel do obývacího pokoje, ztuhl. V kapse cítil klíče. Na jeho tváři se náhle objevilo několik vrásek. On sám se otočil a zamířil zpět do předsíně. Vytáhl z kapsy klíče a položil je vedle cigaret. Ty pak schoval do kapsy a zamířil zpět do místnosti, kde netrval až tak moc času.

Jeho zrak spočinul na obrazovce. Ta byla v tu chvíli jediným zdrojem světla a ozařovala jeho tvář natolik, že vypadal jako z jiného světa.

Předběžné odhady kolem 80 mrtvých a asi stovka zraněných – kouř zahalil celé Příkopy – Budova bude muset být srovnána se zemí...nestabilní...nikdo neví, co se stalo řidiči....

Zasnil se. Byl u toho v momentu, kdy se střešní sloup ulomil a zabodl se do chodníku jako nůž do másla. Strhl sebou kabely a následně i reflektory. Ty pak dopadly na místo, kde stála May. Podíval se na ni. Kdyby ji nestrhl na stranu, byl by ji ten zářící kus smrtící zbraně zabil.

V obličejí zrudl, ale nebylo to vidět. Jen on cítil, jak mu se v žilách začíná vařit krev a v očích se mu začínají tvořit slzy. Kdyby zemřela, nepřežil by to. May najednou zamlaskala, jako kdyby s ním souhlasila.

Jeho citové rozpoložení bylo narušeno hlasem Marii z West Side Story a Markova ruka instinktivně sjela k zadní kalhotové kapse, kde měl mobilní telefon.

„Marek Strouhal.“ Přijatý hovor byl v ten moment důležitější, než jeho rozněžnění nad May. *Důležitější je hodně relativní slovo.* „Fotky?“ Na chvíli zaváhal. „Jasně. Mám je...Tedy ještě jsem je nestihl upravit a vytisknout, ale...“

„Potřebuji ty fotky co nejdříve. Nejlépe již zítra ráno. Stihnete to Marku?“ Hlas na druhé straně byl chladný – byl to klasický pracovní tón někoho, kdo si zakládá na kvalitě práce těch, které platí, a ne na zbytečném povídání a vymlouvání.

„Budu...Pardon...udělám všechno proto, aby ty fotky byly hotové a připravené ve Vaší kanceláři již...kolem deváté?“

Na druhé straně bylo zabíjející ticho.

Marek začínal být nervózní. Tuhle zakázku nemohl ztratit. Už kvůli své kariéře, ale taky kvůli May. Podíval se na ni. Dlužil jí to.

„Mohu se pokusit...“ spustil Marek, ale byl svým šéfem přerušen.

„V devět to bude stačit. Hlavně to stihnete. Spoléhám na Vás, Marku.“

„Rozhodně Vás nezklamou...“ Další slova se rozplynula v komunikačním šumu a pak se spojení přerušilo.

Marek se krátce zamyslel. Bylo mu jasné, že jeho šéf netoužil po citovém výlevu svého podřízeného. Nikdy si ani jeho ani nikoho jiného nepřipouštěl k tělu a jakákoli komunikace se týkala jenom pracovních činností.

Pohledem sjel na May a chvíli ji pozoroval. Chvěla se zimou a jako důkaz chladu se na jejích pažích objevila husí kůže.

Než odešel do své pracovny, vytáhl z úložného prostoru pod televizí deku a svou přítelkyni přikryl. Pokrývka May celou zahalila a stíny, co kolem ní v ten moment kmitaly, se ustálily a skryly pod vrstvou látky. Záhy se jeho přítelkyně usmála a spala v klidu dál.

Markova pracovna byla největší místností celého bytu. Oproti jiným bytům to bylo neobvyklé, ale vysvětlení bylo prosté. Sama pracovna totiž byla kdysi samostatnou bytovou jednotkou.

Dominovalo jí velké okno na jedné straně a dlouhá knihovna na straně protější. Právě na té straně byly i dveře, které se ladně vpíjely do dřeva plného vědění. Zbylé stěny byly natřeny na bílo a jen na jedné z nich visela výzdoba – volná reprodukce Labyrintu od Jana Amose Komenského.

Vzhledem k tomu, že zde Marek trávil nejvíce svého času, nacházel se zde i malý kávovar prakticky vměstnan mezi tiskárnu a skartovač. Před ním stály dva hrnky. V jednom osychal pytlík černého čaje a druhý měl na dvě kávovou sedlinu.

Marek usedl na židli, jež nesla znaky vysokého opotřebení a zapnul monitor.

Jedna věc byla vše nafotit. Druhá dát tomu nějakou tvář.

Představu měl v hlavě jasně danou. *Na vše padá tma, vítr je ten, co má sílu, co má vliv, co se stává pánem. Dívka je větrem ovládána bez ohledu na to, co dělá, jak moc se snaží vichru ubránit.* Stačilo už jen hledat.

Vložil paměťovou kartu do počítače a čekal. Na ploše se rozzářila ikonka nového adresáře. Otevřel ji a zamířil rovnou do složky s fotkami. Za chvíli jimi hrdě proplouval a snažil se tvářit pozitivně, ale když nenacházel to, co by ho posunulo dál. Hrdost i pozitivita byly ty tam. Zasmutněl. May se tvářila jako obvykle - dokonale. Šaty kolem ní poletovaly tak, jak chtěl. Všechno bylo přesně takové, jaké to mělo být. Bez chyby. Marek z toho ale necítil nic víc. Nic, co by mohlo být inspirující.

Dostal se na konec setu s May na Staroměstském náměstí. Moc dobře si byl vědom toho, co následovalo – pár fotek z události Nebes. Těch několik snímků plných kouře, ohně, strachu a pak i ty třpytící se černé šaty a v nich okouzující tmavovláška.

V prohlížeči přešel rovnou na fotku s dívkou jako středobodem celé momentky.

Stačil pouhý jeden pohled a Marek zatajil dech.

Studoval každé místo, každíčký pixel. Po chvíli si obrázek zvětšil a začal se vpíjet do jejích očí. Měly v sobě cosi zvláštního. Dívaly se na něj a skrze něj na to, co se dělo před galerií Nebesa. Oči se lehounce pohnuly a on sebou trhnul dozadu. Pokoušel se bojovat, ale byl jimi i nadále plně hypnotizován. Očima těkal po celém obraze sem a tam, ale vždycky se vrátil do centra všeho.

Uvědomil si to vlastně až o pár minut později. Rysy obličeje snědé krásky se změnily. Její vlasy se na pár sekund začaly vlnit ve větru. Šaty se lehce třpytily a ona se usmála.

Vlasy, šaty i tvář pak z ničeho nic ztuhly a Marek se konečně dokázal od monitoru odpoutat. Sklopil hlavu a zíral do klávesnice. Jeho ruka svírala myš a snažila se držet kurzor na obrazovce v klidu.

Po čase se musel vrátit k práci od svého zadavatele. V mysli měl ale stále dívku s tajemným úsměvem a jeho vlastní soustředěnost v tu chvíli nepatřila mezi jeho silné stránky. Oči se mu pomaličku zavíraly a únava se stávala být nepřekonatelnou bariérou.

Pořád ji měl před sebou. Zíral do těch dvou hnědých magnetů a nechával se jimi unášet do dálav.

Otevřel oči. Zíral do stropu a připadal si, jako kdyby byl na lodi. Mechanicky máchnul rukou na místo vedle něj. Druhá polovina postele byla prázdná. Polštář na té půlce byl čerstvě načechraný a skrz okno na něj zářilo mdlé sluneční světlo.

Marek otočil hlavu k nočnímu stolku a ztuhl. Budík na něm ukazoval 8:32.

Zaspal.

O chvíli později stál celý rudý u východu z budovy, kde pracoval. Ještě teď si připadal jako po maratónu. Vzpomněl si na jeho první a poslední účast v běhu na deset kilometrů. Začátek byl relativně dobrý, ale pak se mu tělo naplnilo adrenalinem a on chtěl zvítězit. Vše dopadlo jinak a místo vítězné čáry přeběhl čáru tvořenou diváky, zamotala se mu hlava a skončil ve stánku, kde běžcům podávali pití v plastových kelímcích.

Zavřel oči a stále se snažil pobrat dech. Byl jsi vědom všeho, co se událo. Na schůzi přišel včas. Předložil zadavateli svou tvorbu z předchozí noci. Ten se zprvu tvářil spokojeně, ale pak se rozhořčil nad něčím, co mu nesedlo, a nazval jeho dílo obyčejným až skoro nudným. Použil u toho slova jako dětinský, trapný, neoriginální.

Marek se začal ve svých představách zmenšovat. *Dal do toho přeci všechno.* Začínal být rudý vzteky. Adrenalin se mu zase začínal vlévat do žil. Všechno ostatní bylo v mlze.

Třísknutí dveří se ještě teď neslo chodbami budovy.

Svírajíce desky s koncepty pro svého šéfa vyšel Marek ven na čerstvý vzduch. V ten mžik si ani neuvědomil, jak silný venku fouká vítr. Stačilo, aby přestal tak pevně svírat karton a agresivně dravý vítr mu jeho celonoční práci vytrhl z podpaží a odnesl na silnici o pár metrů dál. Jako malý provokatér nechal desky ladně dosednout na hladinu kaluže. Tu záhy rozbrázdilo přejíždějící auto a nechalo tak Markův počín tvrdě dosednout na dno temných vod, hlubokých jako jezero Bajkal.

Když voda vytlačila na povrch to, co z papírů zbylo, mohl se Marek jen smát.

„Fajn. To je super. To je prostě....“ říkal do telefonu o pár minut později.

„Bud' v klidu miláčku. Určitě máš nějakou...“ Snažila se ho uklidnit May. Její hlas byl však přerušován nepříjemným zvukem na pozadí a Marek některá její slova nemohl slyšet.

„May, slyšíš to?“

„Co?“

„Chrastění!“

„Ne...žádné chrastění.“ Odmlčela se. „Víš co...Jdi rovnou domů. Já tady zatím vytisknu nějaké podklady, co máš v počítači. Neboj se. Dáme to dohromady. Klidně uděláme i nějaké další fotky, aby byl tvůj šéf klidnější...“

„To nepomůže,“ začal se ještě víc hroutit. Jeho hlas se třásl strachem. Sám Marek se třásl obavami, co bude dál.

„Tak já se s ním vyspím,“ řekla čistým hlasem May.

„To...“ vyprskl smíchy.

„Konečně tu má někdo lepší náladu.“

„To je jen díky tobě.“

„I ty...“ její hlas se náhle změnil a chrastění, co Marek v telefonu slyšel převzalo otěže. Pak se z telefonu ozvalo křupnutí a další podivně znějící zvuk. Pak nastalo ticho.

„May?“

Z telefonu se ozvalo několik čistých tónů houslí a pak i ty utichly.

Marek se podíval na display. „Vybitá baterie. Do háje!“

Na jeho tvář dopadla první dešťová kapka. Nebe se takto drželo již několik dnů. Každou další minutu, hodinu a den se zdálo, že už nemůže udržet víc. Ta první kapka, byla předzvěstí dlouhého a silného přívalu nové vody – a přímo z nebes.

„A ještě tohle,“ zasyčel vzteky a hledal nejbližší úkryt. Spatřil ho. Byla jím budka tramvajové zastávky jen pár metrů od místa, kde stál. Když dosedl na navlhlé dřevo, záhy pocítil mokro nejen na rukách, ale skrze kalhoty i na stehnech.

Zvonkohra deště téměř utlumila zvuk příjíždějící tramvaje. Ta lehce zpomalila, zastavila a vypustila netrpělivě cestující do chmurného počasí. Chvilí vyčkávala a pak dveře do svých útrob zase zavřela.

Marek zvednul hlavu a ztuhl. Zíral do očí té, co ho dokázala odzbrojit pouhým pohledem. Jmenovala se Marika Svatošová a on civěl na jeden z jejích reklamních plakátů pro koncert v Praze. Přečetl si místo konání, a kdyby neseděl, patrně by teď ležel na zemi. Měla koncert právě v galerii Nebesa. Místě, které se stalo pohřebištěm mnoha životů.

Někdo měl ještě vyvinutý smysl pro detail – přes plakát udělal sprejem červenou čáru. Ta teď zvýrazňovala její uhrančivé oči ještě víc a nechávala kolemjdoucí v krátkém transu.

Ponořil se do nich jako do vody. Leskly se v záři něčeho, co nedokázal popsat. V širším úhlu byl plně objat jejími vlasy – hnědými a divoce kudrnatými. Cítil jejich vůni, jejich pohyb i energii, co nesly, a vibrace, co šířily kolem sebe.

Aniž by si to uvědomil, stál na střeše Nebes. Pod nohama cítí parket a kolem něj se kolíbají lidé v rytmu jazzu. Píseň je klidná a uspává všechny do pohody.

Náhle ztichla.

Všechny zvuky, ruchy i šumy se postupně vytratily. Ostrá světla byla vypnuta a místo nich se všude rozsvítila menší a jemnější, aby lépe navodila atmosféru.

A po chvilíce se rozzářil jeden jediný reflektor. Sloup světla míří na střed taneční plochy a v jeho záři stojí dívka s bujnou křticí kudrnatých vlasů sčesaných do pozoruhodného útvaru. Ve svých rukách svírá mikrofon. Je připravena začít zpívat. Než tak učiní, ozvou se slabě housle. Jen nepatrně. Jejich melodie se plouží po place. Pak přichází na řadu klavír. Několik jeho tónů doplňuje zvuk houslí.

„Dámy a pánové, Marika Svatošová,“ oznamuje mužský hlas za scénou.

Její hlas se jako příjemný virus šíří po pódiu a naplňuje arénu svěžestí. Marek se po pár vteřinách musel usmát a dál se nechal unášet libými tóny.

Marika si po chvilce přehodila mikrofon jen do jedné ruky a druhou ukázala za něj. Než pochopil, co se mu snaží říci, ozvala se rána a do vzduchu vystřelil sloup kouře. Následovaly plameny a pak se vše lehce zatřásl. Jeden ze sloupů, co nesl kabely, se začínal lámat.

Marek ztuhl. „Děje se to...právě teď,“ zašeptal a ustoupil do zadu.

Narazil do skla. Vidina se rozplývala nechávající Mariku Svatošovu mizet za rohem a jeho se svými myšlenkami osamoceního na tramvajové zastávce. Dešťové kapky i nadále bubnovaly o střechu jeho úkrytu a stále opakovaly melodii, kterou slyšel na střeše galerie Nebesa.

Zabouchl za sebou dveře od bytu a na pár vteřin se o ně opřel. Poslepu hodil klíče na odkládací stolek a na prahu do obývacího pokoje se zastavil. Celým bytem se rozlévala hudba, co už jednou slyšel, co mu ještě plula kdesi v hlavě. Doposud si bručel do rytmu houslí a klavíru z koncertu Mariky. „May?“

Objevila se s těch rudých šatech, co měla při focení, v chodbě do ložnice. „Konečně jsi doma,“ zašeptala a po špičkách v rytmu romské krásky k němu skoro přitancovala.

„Co se...“

Prstem mu přikryla ústa. „Po včerejšku jsem si chtěla zlepšit náladu. Tak jsem šla a koupila si...“ Přitočila se k přehrávači a místo slov mu ukázala obal od alba, co si pořídila.

„Album té, co zařvala v Nebesích?“ Věděl, že to vůči Marice nebylo fěr, ale nemohl si pomoci.

May se zamračila. Ani trochu se jí nelíbilo, co Marek vypustil z úst. „To je trochu drsné slovo. Její hlas je tak...“

„Melodický?“

„Jo a...“

„Hypnotický?“

„Lepší.“

Políbila ho na rty a pak stiskla jeho ruku. Dotáhla ho do obývacího pokoje a sama si sedla na pohovku. Zůstal stát za ní. Celá místnost byla ozářena jen několika svíčkami, které na všechno házely podivné stíny.

„Je to naprosto dokonalé,“ řekla May a natáhla se pro sklenku červeného vína. „Věděl jsi, že Marika měla nejraději červené víno?“

„Eh... Ne. Nevěděl. Proč máš na sobě ty červené šaty ze včerejšího večera?“

„Jsou perfektní. Příjemně se nosí.“

I přes šero,co v místnosti bylo, si nemohl nevšimnout, že jsou špinavé a potrhané. Na malou chvíli si vzpomněl na předchozí večer, kdy stál na téměř stejném místě a May ležela pod ním na pohovce. To byla ještě křehká, nevinná a vlastně i spokojená. „Jsou...špinavé, May,“ dodal, když se zbavil myšlenek na předešlý den.

„To nevádí,“ řekla lehce zaraženě a usrkla trochu vína. Pak položila sklenku na stůl a vstala. Obešla pohovku a zpomalila. Kolem Marka se otočila jako vánek a mizela v chodbě.

„Kam jdeš?“ Začínal z ní být nervózní.

„Mám hlad. Jdu prošmejdít lednici,“ zavolala na něj, když mizela v kuchyni.

„Prošmejdít,“ zopakoval potichu. Otočil se a poslouchal, jak May otevřela lednici a něco si pro sebe říkala. Jeho zrak spočinul na přehrávači. Pak zavřel oči a nechal se unášet dominantním zvukem houslí.

„Zniš hezky, ale proč jsi vlastně tady,“ řekl polohlasem, když se vymanil z okouzlení smyčců. Na chvíli snad čekal, že mu zpěvačka odpoví, ale nestalo se tak. Udělal pár kroků k přehrávači a vzal do ruky Maričino album. „**Fotografie mého života**“. To sis to dokázala krásně naplánovat – debutové album se stalo tvým posledním a ty jsi ho ještě nazvala Fotografie Mého Života.“ Zvedl hlavu. „Proč?!?“

Na odpověď nemusel čekat dlouho. Marika již nehodlala nadále zpívat a z přehrávače se místo jejího hlasu ozývaly jenom podivné zvuky připomínající kombinaci vrzání dveří a škrábání nehtů o školní tabuli.

„Tomu se říká hudba z Nebes,“ zašeptal a jeho oči zamířily k displeji: skladba číslo 19. – **Cesta do temnot**. Než dočetl běžící text, autorka nahrávky přitvrdila a z reproduktoru se začal ozývat dětský hlásek, rdoušený, umírající.

Marek zíral na přehrávač a trvalo hodnou chvíli, než si uvědomil, co poslouchá, a jeho pravačka vystřelila vstříc tlačítku STOP. Místnost upadla do klidného ticha. Sám fotograf stál před přístrojem a dával si myšlenky dohromady. Zvedl obal alba a otočil ho.

„Kde...“ Snažil se najít tu skladbu. „Kde je...“ Přešel na konec a uviděl číslo 18. Bonus track – **Light, My Destiny**.

„Co to...“ Nic víc nestačil říci. Jen zvedl hlavu směrem ke kuchyni, odkud se ozvala rána. Z ruky mu vypadl obal od desky a bez rámusu dopadl na koberec. Rozpadl se na dvě části a na svět teď hleděly oči Mariky Svatošové.

Marek se zastavil ve dveřích do místnosti, kde našel May stojící u lednice. Držela se dvířek a dívala se zmateně kolem sebe. V druhé ruce svírala nůž. Celá paže se jí trásla a začínala od stisku rukojeti rudnout.

„May?“

„Bože...dnes se cítím opravdu skvěle,“ řekla zlověstným hlasem a dveře od lednice zabouchla. Z jejích očí jiskřila pro Marka doposud nepoznaná zloba. Nůž sevřela o to pevněji, o co větší zlost z ní vycházela.

Pohnula se směrem k Markovi.

„Víš, jaké to je hořet?“ Její hlas byl tichý. Nebylo v něm cítit téměř nic.

„May, co to proboha říkáš,“ řekl již méně klidným hlasem.

Nevnímala ho. Alespoň ne tak, aby mu byla schopna odpovědět. Zvedla nůž do úrovně očí a hleděla na svůj zešikmený odraz na ostří zbraně úroveň očí. Zazubila se, aby mohla vidět své dokonale bílé zuby a pak, aniž by to Marek čekal, zaútočila.

Zavyl bolestí, když se ostří jejího nože zařizlo do kůže na paži, kterou se opíral o kuchyňskou linku. Zároveň uskočil dozadu a záda narazila na roh dveřního rámu.

„May, proč jsi mě...“ vykřikl a chytl si poraněné místo volnou rukou. Snažil se na ránu tlačit, aby zastavil krvácení. Červená tekutina však protékala mezi prsty dál a stékala po kapkách na podlahu.

„Tak víš?“

„Ne,“ sykl zlostí. Cítil, jak se mu začíná točit hlava. Přestal svírat řezné místo a nezraněnou rukou se opřel o dveřní rám. Chtěl se ujistit, že stále stojí pevnými nohama na zemi. Všechno kolem něj se ztrácelo v mlžném oparu a zase se vracelo. V kruzích, nepravidelně, trásl se to a zase to dostávalo své tvary. Viděl ostří nože, jak se pohybuje ve vzduchu a přibližuje se k jeho vlastní osobě, aby našlo cíl a zasadilo další bolestný úder. Instinktivně zvedl zraněnou ruku na obranu. Ucítil pálení pár centimetrů od prvního řezu.

„Já ano,“ zašeptala. „Je to jako když ti strhávají kůži za živa. Pálí to. Nafukuje se a vše a pak...“ Upustila nůž a nechala ho letět volným pádem na zem. „... Prásk!“ Bouchla silně pravačkou staženou v pěst do dlaně levé ruky.

Zavřel oči. Svět se s ním stále točil. Hlas May mizel. Ruka držící se rámu dveří povolila a jeho tělo samotné už nedokázalo nadále odolávat. Podlaha se přiblížila tak rychle, že Marek nestihl ani zakňučet bolestí.

Než se jeho mysli podařilo přejít do jiného stádia bytí, cosi ji zastavilo. Hlas, co byl unášen libou melodií, okouzujícími tóny houslí, které pohladí na duši i na těle. Zprvu slyšel jen housle. Jejich hudba mu vnášena energii do jeho ochablého těla. Hlas byl sladce medový, tak nereálný, jako kdyby přicházel z fantastického světa zázraků a magie. „Nesmíš to teď vzdát,“ šeptal, aniž by narušoval hudbou, na níž plul. „Teď musíš být silný,“ šeptal dál. „Otevři oči a boj,“ řekl, než se lehce vytratil.

Marek učinil tak, jak mu hlas radil, a oči otevřel. Zahlédl ostří nože ležícího na podlaze, a v něm odraz té, jež miloval. Zapřel se zdravou rukou o zem a poklekl. Než se mu podařilo vstát, byla May zase při plném vědomí. Seděla na stoličce u lednice a dívala se zmateně kolem sebe.

„May,“ zašeptal tak, aby ji nepolekal.

„Co,“ zvedla hlavu a dívala se na něj nechápavě. „Co se ti stalo?“ Sesedla ze svého posedu a pak se s ním všechno zatočilo a ona dopadla s otřesem na zem.

„A do...“ Marek nedokázal ani dokončit větu.

První, co musel udělat, bylo ošetřit si poraněnou paži. Krev pořád tekla všude kolem a zdálo se, že nechce ani přestat téct. Jako kdyby se všechny zákony s krví spojené vytratily. Ztěžka tak došel do koupelny a ze šuplíku pod zrcadlem vytáhl několik převazových obinadel. Pustil studenou vodu a

nechal si stékat na dvě řezné rány. Krev se postupně smývala a odkrývala to, co způsobila náhlá posedlost jeho přítelkyně. Když vodu zastavil, krev se opět začínala valit ze svých koryt. Rychle rány převázal fixačním obinadlem a pevně stáhnul. Přelepil několika krátkými náplastmi a nakonec omyl umyvadlo od zbytků rudé tekutiny.

Zvedl hlavu a díval se na svůj obličej v zrcadle. Žádná změna. Nic, co by ho mělo šokovat. Poté se opět vrátil do kuchyně a podíval se na dívku na podlaze.

Byl si plně vědom toho, že by měl May odvést do nemocnice, ale co by tam řekl? Jak by vysvětlil, co se stalo? Ihned, jak se vrátil z koupelny, zkontroloval u May základní životní funkce. Puls byl hmatný a pravidelný. Hrudník se jí zlehka zvedal a zase klesal. Žádná viditelná poranění. Zvedl se a na chvíli se zamyslel. O pár minut později už May ležela v posteli.

Uklidil nůž, co ležel na podlaze v kuchyni. Sebral obal od alba Mariky Svatošové a položil ho na přehrávač. S obvázanou rukou na horní desce přístroje ztuhl a pozoroval display. Skladba číslo 19 nebyla na seznamu tracků. Album obsahovalo jen 17 písní a jeden bonus. Když se spustila ta poslední devatenáctá skladba, dostala May ten záchvat. Proč? Byla snad May s Marikou nějak spojená?

Náhle chtěl o Marice vědět víc.

Jediným zdrojem informací se pro Marka stal přítel internet. Záhy tak už seděl u svého počítače. Ruka klidně spočinula na elektronické myšce a na monitoru se rozzářilo nové okno prohlížeče Magic 2.5. Dokonalého prohlížeče pro 3D rozhraní, které útočilo v posledních několika měsících s dravostí žraloka z filmu Čelisti a vytrvalostí turecké telenovely.

„Welcome Marek, it's Sunday 2014 and it's 11°C, there no sing of rain for this day, enjoy your visit,“ ozval se ženský hlas s mikrofonu.

A kromě jiného, měl Magic zabudovaný i komunikačně informační systém dle vlastního výběru. Pro Marka tím hlasem byla Emma Watson, představitelka Hermione Granger z Harryho Pottera.

Vyhledávač zpracoval text, který Marek naťukal do políčka hledat a záhy se dočkal přílivu všech zpráv, které se na internetu kdy o Marice objevily.

Marika Svatošová se narodila až po rozpadu Československa. Její dětství bylo skoro jako z knihy od Danielle Steelové – matka ji zavrhlá, v dětském domově byla šikanovaná a pak Bum! Našla si jí nová rodina. Ta patřila v té době ke smetánce Prahy. Vlastnila společnost pro vývoj nových léků a v roce 2013 přišla s novinkou, která pomohla urychlit léčbu v oblasti pohlavních nemocí.

Dívka do té doby zaostala, málo komunikativní a se syndromem panické úzkosti se ocitla ve světě zázraků. Dostala plnohodnotné vzdělání ve všech směrech a když se u ní projevil talent v hudební oblasti, muselo toho být plně využito – klavír, housle, zpěv.

Z ošklivého káčátka vyrostla nádherná labuť s hustou hřívou kudrnatých vlasů, uhrančivým pohledem po jejím předcích a hlasem, co dokázal rozechvět i kamenné srdce sochy. Texty k písním jí pomáhaly dávat dohromady textaři, se kterými se seznámila přes své nové rodiče. Její sláva byla nezadržitelně blízko a již v té době, kdy se teprve začínala otkávat, bylo jasné, že ozáří hudební nebe a její hvězda bude zářit nebesky dlouho.

Nebylo nic, co by se jí nepovedlo.

Nahlas se zasmál, když narazil na vzkaz jednoho z fanoušků na facebookových stránkách zpěvačky – Jsi jako Popelka, co si myslíš, že je Šípková Růženka. Tak se prober ze snu a jdi přebrat hrách. Bylo to v ten moment to nejlepší.

Čím hlouběji se Marek snažil ponořit do života padlé hvězdy, tím více si začínal uvědomovat, že je v jejím životě samotném něco zvláštního.

Byla schopná klavíristka, houslistka a její hlas byl andělsky perfektní. Ve škole byla zářným příkladem píle a všichni ji stavěli na piedestal snaživosti a pracovitosti. Jedinou věc nedokázala. Napsat text. Vlastně nikde nenašel nic, co by ona sama napsala. Jako kdyby se celý svůj krátký život jen tak protloukala bez jakéhokoli psaného slova.

V jednom bulvárním plátku našel rozhovor, kde se o ní mluvilo.

Zaujalo ho jediné: „Na testy nikdy nechodila. Nechávala se raději přezkoušet ústně.“ „To nikoho nezajímalo proč,“ zeptala se redaktorka tázané osoby.

„Ne. Jsme soukromá škola. Její rodiče hojně přispívají do všech možných programů, které pořádáme. Nikdo by si ani nedovolil jakkoli zasahovat. Nechala se vyzkoušet. Dostala za jedna a zase byla hvězdou.“

Zbytek rozhovoru se uchýlil ke klasickým otázkám typu: „A spolužáci jí nezáviděli? Nebyli proti? Nevzbuzovalo to v nich agresivitu?“

Marek přestal číst. Jeho oči si potřebovaly odpočívout.

„Vypnout prohlížet,“ řekl a odtáhl se od monitoru.

„Thanks for your visit. See You Soon, Marek,“ řekla Emma a prohlížeč Magic se zavřel.

May sebou trhla a otočila se na bok. Netrvalo to ani pár sekund a dívka se prudce posadila. Nadechla se a ucítila vůni, kterou už odněkud znala. Spálené maso a ohořelé dřevo v sobě nesly cosi zvláštního a právě to teď zaplňovalo každičkový kout místa, kde byla. V téměř naprosté tmě to bylo jediné, čím si mohla být jistá. Hořelo tu a patrně to nemohlo být tak dávno.

Znovu se nadechla a zápach masa převládl nad ohořelým dřevem tak, až se jí z toho zvedl žaludek. A hle! Vzpomínka na podobný zážitek byla zpět a May zapátrala v paměti.

„Galerie Nebesa,“ zašeptala. Kdyby jen bylo v prostoru více světla, určitě by to místo poznala dřív, ale takto si musela vystačit s tím, co měla.

Pokusila se vstát, ale napoprvé se jí to nepodařilo. Její nohy byly téměř přikovány k podlaze. Jako kdyby nebyly její. Jako kdyby na nich měla těžkou železnou traverzu. Osahala si je chvějícími se dlaněmi. Nebyly nijak zraněné. První dobré znamení. May se tak odhodlala k pokusu číslo dvě. Zapřela se rukama o podlahu a patami se odrazila od země. Cosi křuplo a ona zase skončila na zemi. Najednou si připadala trochu pitomě. Kdyby jí tu někdo viděl, pomyslel by si, že se musela zbláznit.

Pokus třetí odhalil nové zjištění. Vůně masa byla intenzivnější z jednoho prostého důvodu. Půl metru od ní jedno takové maso skutečně nelibě vonělo a May to odhalila tím nejnepříjemnějším způsobem – překulit se na bok ji posunulo jen pár centimetrů od něčeho, co mohla být lidská ruka. Hra černé a o něco světlejší černé v tu chvíli hrála velkou roli.

Čtvrtý pokus se jako zázrakem vydařil a May konečně stála na vlastních nohách a vše získalo o něco lepší, světlejší, vzezření.

Viděla něco, co připomínalo rozbitou vitrínu, jejíž sklo odráželo alespoň trochu toho světla. Za vitrínou byly obrysy točitého schodiště a pak něco, co May zaujalo – jasně zářící nápis EXIT.

„Díky Bohu,“ řekla hlasitěji a odhodlaná odsud odejít se začala opatrně plížit místností. Pod jejíma nohama křupalo sklo a ohořelé dřevo. Místy stoupla do něčeho vazkého, ale strach jí nedovolil zjišťovat, co to bylo.

Když už stála u dveří za nimiž by našla volnost, byla zpocená, udýchaná a srdce jí bušilo o sto šest. Chytlas za kliku a otevřela dveře.

Prudká záře nepřišla.

Marika

seděla na pohovce. Ruce se jí chvěly nervozitou a černé večerní šaty, co jí zahalovaly decentně málo, jí ani trochu nezahřívaly. Sama dívka očima bloumala po zemi a hledala bod, na nějž by se mohla soustředit.

Našla ho záhy v podobě černých, lakových, pánských bot velikosti 45. Místo kýžené úlevy, však Maričinu mysl naplnil strach.

„Co ty tady děláš,“ řekla s předstíraným nezájmem.

„Moc dobře víš, proč tu jsem. Jsi poslední,“ zašeptal tak, až se chvěly sklenky na stole, který byl poblíž.

„Necháš mě alespoň odzpívat?“

„Budiž. Ta tvá hudba stejně už nic nezmění.“

Stál nad ní jako Bůh a tvářil se, jako kdyby jím opravdu byl. Zprvu chtěla říci alespoň děkuji, ale místo toho s opovržením otočila svůj zrak na taneční parket. Postavila se a byla připravená na svůj velký moment.

„Jak se to stane,“ zašeptala jakoby do prázdna.

„To se dozvíš, až budeš čas.“

„A budeš to ty?“ Nechala ho přemýšlet. On se jen mrazivě usmál a nechal ji dokončit to, na co myslel. „Samozřejmě, že ne. Na to máte přeci lidi.“

Náhle světla na tanečním parketu potemněla a hudba se změnila. Mužský hlas charismaticky oznamuje příchod nové a nadějně hvězdy.

Marika polkla a sevřela mikrofon v ruce. Věděla, co musí udělat, a věděla, že to musí udělat rychle. Vybavila si v ten okamžik tisíce slov a z nich jí na mysl vytanulo jediné.

„Všichni mrtví, stůjte při mně,“ zašeptala tak, aby to muž s nohou číslo 45 neslyšel, a vyšla své budoucnosti vstříc.

May

vstoupila do dlouhé chodby, na jejímž konci byly další dveře s zeleně zářivým nápisem EXIT. Oddechla si. Nemusela se brodit ohořelými kusy nábytku, nemusela šlapat na rozbité sklo či jiné, podivně vonící předměty. Nechtěla se pokoušet představit si, že to kdysi byli živí lidé.

Udělala pár nejistých kroků a dveře se za ní začaly lehce zavírat. Po docvaknutí zámku, May leknutím nadskočila.

„Jen dveře,“ sykla do prázdné chodby a šla dál.

V polovině cesty se zastavila a na chvíli se opřela o chladnou zeď. Zavřela oči a snažila vybavit, co se stalo. Vzpomněla si na focení s Markem. Byla zima a na Staroměstském náměstí bylo téměř prázdno. Pak se ozvala ta rána a ona i její přítel se běželi podívat tam, odkud hluk přišel. Samozřejmě – hořící Galerie Nebesa se nedala přehlédnout. Dav lidí v šoku také ne. Ona stojí u Marka, zatímco se v něm probudil fotograf a místo obav bere do ruky svého miláčka a začíná fotit. May si vybavila křik několika lidí, když se cosi ze střechy začínalo blížit k zemi a pak vše potemnělo.

Přivřela oči a snažila se vzpomenout si, ale nedokázala to. Jen matné a trhané úryvky se vracely do její myslí, jako kdyby to byl jen obyčejný a levný komiks.

„Konečně jsi tady,“ ozvalo se náhle odkudsi.

May se ihned odlepila od studené zdi a rozhlížela se kolem dokola. Nikoho v zeleném šeru neviděla. Chvíli pak strnule stála uprostřed prázdného prostoru. Strach jí hnal tep do rychlých frekvencí, ale ticho, které se opět navracelo, v May vzbuzovalo opět klid a pocit bezpečí.

Uvolnila se a chtěla se opřít znovu o zeď, ale v posledních záchvěvu čistého rozumu tak neučinila a její pohled se stočil ke druhým dveřím průchodu.

Zastavila se až přímo u nich. Zelená záře nápisu EXIT teď byla mnohem intenzivnější a házela kolem May děsivé stíny z džungle. Chytla za kliku a ztuhla.

„Tak dlouho jsme na Tebe čekali,“ ozval se hlas znovu. May stáhla ruku z kliky a ustoupila od dveří o dva kroky zpět.

„Jsem tu sama,“ zašeptala tázavě, ale zároveň se snažila sebe samu přesvědčit, že tomu tak opravdu je.

Opět prostor ovládlo ticho, ale klid už nepřišel. Cítila tu přítomnost něčeho, co nemohla vidět. Otočila se, aby se přesvědčila, že je v chodbě opravdu sama.

Teplota i tlak se lehounce začínaly blížit klidového stádia.

„Díky Bohu,“ zašeptala.

„Mysleli jsme, že už nedorazíš, žes na nás zapoměla,“ ozvalo se chodbou tak děsivě, až May narazila na dřevo za sebou.

„Co...to...,“ vyhrkla ze sebe. Očima se snažila zaměřit na cokoli, co by připomínalo člověka, ale nic takového v chodbě nebylo.

Chytla za kliku a prudce vrazila do dveří. Ani se nehnuly.

„Ty dveře jsou zamčené,“ řekl mužský hlas za ní.

Otočila se a doslova zmrzla.

Marika

v ruce svírala mikrofon. Hudba, kterou sama složila, se začínala rozlévat po parketu a ona sama byla stále skryta ve tmě osvětlení. Zbývalo pár minut, než si pro ni přijde. Zbývalo ... Zavřela oči a v duchu si znovu opakovala svou formulku – Všichni mrtví, Stůjte při mně. Sevřela mikrofon pevněji a přiložila ho k ústům. Otevřela je a začala zpívat.

Pak se ozvala rána a všechno mizelo v ohni a kouři. Když si všimla sloupu, co držel reflektory, našla svou příležitost. A té se musela držet. Věděla, že jí zbývá sotva pár vteřin. V hlavě si vybavila poslední dny, co prožila. Věděla, že je poslední a ve sloupu, co brzy dopadne do davu tam dole, našla jedinečnou příležitost. Jistě... Zнала rizika toho, co chce udělat. Jak by je neznala, ale jiný způsob neexistoval.

Teď nebo nikdy.

Hlava nehlava se probíjela davem, který začínal být čím dál tím více neklidný, agresivní a nebezpečný. Cítila přítomnost toho, kdo ji chtěl připravit o život, toho, kdo patrně vymyslel celé tohle děsivé schéma kouře a ohně. Její kroky se zastavily až u hrany budovy. Nahnula se přes ochoz a přes valící se kouř spatřila člověka, z nějž sálala alespoň nějaká energie a zároveň to byla její spřízněná bytost. Usmála se. Vytáhla z kapsy popsaný list. Rychle ho přelétla pohledem a pak zašeptala: „Našla jsem Tě!“ Pak už stačilo udělat jedinou věc – nechat se unášet větrem, co celou taneční plochu měnil od parket až po výzdobu v jedno velké smetiště.

Marek

věděl, že jediný způsob, jak zjistit, co je na Marice tak zvláštního, bylo navštívit její osobní webové stránky.

„The Page is opening right now,“ zahlásila Emma a Magic kouzlil před Markovým očima jako zasažený elektrickým proudem.

Fotograf zazářil, když se objevil uvítací nápis Marika Svatošová – osobní stránky. Byl překvapen tím, jak precizní stránky Marika měla, a osobně ho potěšilo, že to byla další činnost, kterou dívka zvládala na výbornou.

Pro vstup vložte login a heslo – zářil rudý nápis ve spodní části obrazovky.

„For Entrance You need a correct login and password,“ oznámila Emma a Marek se zamyslel. Nikde žádná možnost založit nový profil či přihlášení nového člena až po chvíli si všiml odkazu na konci stránky – Pro zkrácený vstup klikni [zde](#). Marek si byl jistý tím, že tam ta věta před několika vteřinami nebyla, ale byl rád, že má alespoň nějakou možnost.

„Že by,“ dodal nakonec a myš se hnala za hypertextovým odkazem, jako kdyby utéct před webovou kočkou.

Po kliknutí na odkaz se otevřelo nové okno a na Marka zářila rudě jediná věta „Vyvoleným název poslední skladby budiš heslem do temného světa, jež je skryt před zraky těch, kteří v něj nevěří a nikdy věřit nebudou.“ A pak kolonka do níž měl Marek text napsat.

„Poslední skladba,“ zašeptal a natáhl se po albu, co si sebou přinesl. Podíval se na seznam tracků a sjel úplně dolů. „Fajn. Poslední track – skladba číslo 18. – Light my destiny,“ a zmáčkl Enter.

„Tvá Smrt nikoho nepovznese. Máš poslední pokus nebo se ztrat' v šedi všech ostatních,“ ukázalo se na obrazovce.

„Ty jsi ale myška jedna vychytralá,“ sykl podrážděně. „Co tam jako mám asi vyplnit,“ řekl a chytl se při tom za hlavu. Vzal do ruky její album a otupěle zíral na seznam skladeb.

Uplynula dlouhá doba, než mu to došlo – neexistující track číslo devatenáct. Pomalu, až ceremoniálně, vyřukal název tracku, který mu naháněl husí kůži, do kolonky a pak zmáčknul enter. Při stisku klávesy zavřel oči. Měl strach, že neuspěl, že si pro něj přijde něco jako smrt a on bude sežehnut prohlížečem Magic za vzorného dohledu jeho věrné kamarádky Emmy. I se zakrytým zrakem se usmál.

Nic se nestalo. Žádná smrt nepřišla a hlas Emmy se k jeho uším nedostal. Po chvíliče Marek otevřel oči a díval se na nově otevřenou stránku.

„Gratuluji, Vyvolený! Vítej na mých stránkách. Než se rozhodneš kam dřív, urči své místo v tomto světě. Jsi VŠEVIDOUCÍ, VŠEVNÍMAJÍCÍ nebo VŠEVĚDÍCÍ?“

Vzpomněl si na fotografie a fotoaparát a bylo jasné, že odkliknul téměř automaticky vševidoucí.

„Díky Vševidoucí. Buď na těchto stránkách jako doma, ale drž se stranou vždy, když budeš cítit přítomnost temnoty.“

Po další pauze se před ním odkryl tajemný svět Mariky Svatošové. Kýžené znalosti o její osobě byly naservírovány bez cenzury a bez jakéhokoli ostychu. První, co ho napadlo byl internetový blog – deník, kam si Marika psala jakékoli pocity z nadcházejících událostí. Bylo toho tolik, že už při letném shlédnutí Marka začínala bolet hlava.

Měl, co chtěl.

Byl přeci Vševidoucí.

May hleděla do očí stínu, co před ní stál. Vlastně ani nevěděla, zda nějaké oči má. Dokázala ho v zelené záři vidět jen jako obrys čehosi, co kdysi mužem určitě bylo. Jediné, co plně vnímala byl jeho hlas, který byl hluboký a podmanivý.

„Co...kdo...Bože, tohle se mi jen zdá,“ vykoktala ze sebe. Otočila se a pokusila se znovu dveře otevřít. „Vždyť to musí...“

„Jsou zamčené,“ řekl hlas znovu a May pocítila jeho přítomnost ještě výrazněji. Po zádech jí přeběhl mráz a ona opět prudce trhla dveřní klikou.

„Je to přeci únikový východ,“ zařvala vzteky a znovu vrazila do dveří. „Do pr...“ Slovo nedokončila. Prudce se otočila a snažila se najít toho, kdo k ní mluvil. „Tak co? Co bude? To tu budu navěky?“

Nastalo ticho, které May i nadále nechávalo v obavách z toho, co se bude dít dál.

„Najednou mlčíš,“ zašeptala. „Tak řekni něco! Proč,“ řekla tichým hlasem. Pak zvedla hlavu a podívala se přímo před sebe. „PROČ!“ Vzteky zařvala to slovo do prázdné chodby a cítila, jak jí po čele stékají krůpěje potu.

„Chceš opravdu znát odpověď?“ Byla to tak prostá věta, že nechala May tápat ještě víc. „I can show you,“ zašeptal anglicky a dveře za ní povolily. Otevřely se a dívka měla co dělat, aby se udržela na nohách.

Bílá záře, co ji zprvu zahalila, se postupně vytrácela a nahradila ji záře umělého osvětlení. K jejím uším dolehla otravná melodie, jež je slyšet v každém nákupním centru. Viděla lidi, hosty, chodící sem a tam, zírající na právě vystavovanou sochu od nové tváře uměleckého světa – Tadeaáše Straky.

„Kde to...“ Došlo jí to hned, jak tu otázku vyslovila. „Galerie Nebesa. Jasně!“

„Chytrá,“ zašeptal hlas a May pocítila jeho velmi těsnou přítomnost. Dotkl se její paže a ona ztuhla. Nejen, že měla pocit, že jí dýchá na krk, že se její chloupky na kůži zvedají v reálném vánku, ale ten dotyk cítila, jako kdyby to byla živá bytost.

Bála se v ten moment podívat vedle sebe. Očima těkala po zalidněné Galerii, ale nikdo si jich nevšiml.

Nakonec se překonala a otočila hlavou doprava.

Dívala se do světlomodrých očí třicetiletého muže, jehož krátké vlasy musely být kdysi blond, ale teď nesly známky rychle se šířících šedin, což May sice znepokojovalo, ale ne tolik, jako když jí děsil tím polomrtvým hlasem.

Její oči sjely na místo, kde se jeho ruka dotýkala její paže. Jako kdyby to bylo místo invaze něčeho, co si nechtěla pustit k tělu.

„Neboj se. Teď už se Ti nemůže nic stát.“ Její pohled dále trval na své nedůvěře. „Věř mi.“

Když ji chytl za ruku a pevně ji sevřel, byla May přesvědčena. Nechala se jím vést. Držel ji pevně, ale s citem a jistou mírou něžnosti.

Sledovala ho, když procházeli kolem sochy, kde v tu chvíli stáli tři lidé. Jeden z nich se na May podíval, usmál se a pak se zase pohledem vrátil ke kusu opracovaného kamene.

Muž nehnul ani brvou.

Minuli kavárnu, která byla plná šepotu, cinkání skleniček od vína, lžiček, co se lehounce střetávaly s hrnký plných čaje či kávy. Než ale oba dva zmizeli z dohledu tamních návštěvníků, několik z nich přestalo v konverzaci a otočilo se směrem, kterým May a její průvodce šli. Trvalo to sotva pár vteřin. Pak se i oni vrátili k činnosti, jež dobrovolně přerušili.

Cesta obou návštěvníků šla přes další dvě místa plná lidí. Po každé někdo přerušil to, co právě dělal, a podíval se na May. Nikdo z nich se nedíval na muže, co s ní šel. Středem jejich pozornosti byla vždycky asijská kráska.

Oba dva se zastavili na protilehlé straně přízemního prostoru a May se dívala prosklenou zdí ven na ulici.

„Tohle je to, cos mi chtěl ukázat,“ řekla May a začínala pochybovat o všem a hlavně o sobě a svém zdravém rozumu. „Hodně blbý sen,“ zašeptala.

„Jsi na místě, kde to začalo... A kde to pro mnohé z nás i skončilo,“ řekl smutně a pak zmizel.

May ztuhla.

Stála v rohu, odkud mohla vidět vše. Sebe v odrazu skla, lidi, co se dobře bavili.

Zpozorněla.

Ne všichni se bavili jako předtím. Někteří se zvedli a mířili k ní.

Nechápala to. Jako kdyby na něco čekali.

Pak May oslepila prudká záře. Přicházela z venkovní strany budovy a rychle se přibližovala. Když světla narazila do sklení výplně, spatřila dívka na místě řidiče muže, co ji sem dovedl.

Netušila, že by stačilo otočení o devadesát stupňů, a viděla by sebe samu, jak stojí venku po boku svého přítele a v šoku zírá na peklo, které se v Galerii začínalo probouzet.

Během vteřiny vše zaplavila vlna kouře, ohně a křiku. Z neznámého důvodu se lidé v přízemí nemohli dostat ven a začínali panikařit. Spatřila obdivovanou sochu hroučící se k zemi a nedokázala pochopit, proč lidé v přízemí nemohou utéct na čerstvý vzduch.

Čas rychle tekla a to barevné, pohodové místo se v krátké chvíli proměňovalo v prostor, do nějž se May probudila.

Pak, náhle, zhasla světla, oheň zmizel a kouř se vytratil. May udělala několik kroků do prostoru a málem zakopala o ohořelý stůl.

„Tak jsme se sem dostali,“ řekl známý mužský hlas. Netrvalo dlouho a záhy opět viděla jeho tvář. Byla bledá. Vypadala jako ožehnutá smrtí.

Stačilo, aby jednou mrkla, a celý prostor se zaplnil lidmi, jež si byly všechny něčím podobné. Každíčká tvář nesla stopy hrůzy. Jejich vlasy byly šedé od popele. Jejich šaty byly ohořelé a otrhané a jejich oči v sobě nesly smutek.

„Proč jsem tu já,“ zeptala se May nervózně. Pořád nechápala, co tady dělá. To, co považovala za sen, bylo podivně zmatené a nelogické. Přesně takové totiž sny jsou. Náhle dostala strach. Nechtěla znát odpověď na svou otázku, která právě teď visela ve vzduchu. „Jsem snad i já ... mrtvá?“ Poslední slovo skoro ani nevyslovila.

„Jsi tím, co nás drží při životě,“ zašeptal jiný hlas, známý hlas, hodně známý hlas. Hlas, který vyplul z šedého davu až k ní. Vyčnival nad všemi a May nechal v šokujícím tranzu.

Marek poctivě pročítal to, co napsala. I když chvílemi měl pocit, že to nepsala ona. Styl, kterým byl diář sepsán, nebyl konzistentní. Vzpomněl si na to, co se dočetl z rozhovoru s jednou z učitelek na škole, kde Marika studovala. „Nikdy nic nenapsala.“ Stálo v jedné z odpovědí.

Musela mít někoho, kdo to napsal, ale proč. Co jí k tomu vedlo? Chtěl na to najít odpověď, ale netušil, jak se k ní dostane.

Postupně se dostával na konec stránky a znalosti o osobnosti pěvkyně byly hlubší každou další stránkou. Život Mariky Svatošové byl všechno jen ne nudný a obyčejný. Nikdy neudělala nic, co by jí kazilo reputaci. Vždy se snažila, aby u lidí udělala nejlepší dojem. A dařilo se jí.

A pak narazil na něco, co se ode vše ostatního lišilo. Bylo to psané kurzívou a autor použil i jiný druh písma. Místo klasického Times New Roman, použil nebo možná použila písmo Times Future Roman, velmi podobné, ale patky u některých znaků byly odlišné.

„Věděla jsem, že to přijde, ale neměla jsem potuchy, že to bude takové.“ Byla to věta, která Marka praštila do očí. A nebyla jediná. „Když mi řekli, že jsem jednou z nich, nevěřila jsem jim.“

Samozřejmě, že jsem byla jiná. Byla jsem si toho vědoma od momentu, kdy jsem se dostala ke svým novým rodičům. “

„Ha, že by bylo s tou rodinou něco v nepořádku,“ napadlo Marka a četl dál.

Dalších několik odstavců bylo psáno stylem jako všechny ostatní. Přejížděl je, aniž by je četl. Zastavila ho další věta, co ho zarazila. „Už vím, proč jsem se nikdy nenaučila psát.“

„Co tím jako myslíš,“ zašeptal Marek a sjel k dalšímu textu psanému stejným stylem.

„První změna, které jsem si všimla, byla má vnitřní energie. Byla jsem schopna vidět vše v jiných, zářivějších barvách. Jako kdyby červená nebyla jen pouhou červenou. Byla něčím víc. Když jsem zjistila, do čeho jsem se to namočila, už bylo příliš pozdě vycouvat.“

„Že by drogy?“

„Začala jsem to zkoumat a narazila jsem na mezeru v linii času. Došlo mi, že nejsem sama, kdo se tak cítí a pokusila jsem se díky té mezeře kontaktovat ostatní.“ Od té chvíle to začínalo být temnější. „Už je to několik týdnů, co jsem začala tu energii zkoumat a začínám mít pocit, že mě někdo sleduje. Nikdo, koho bych se mohla dotknout. Jen je to pocit. Kontaktovala jsem první osobu na svém seznamu. Zнала jsem se s ní ještě v době, kdy jsem byla v dětském domově. Byla celkem milá a měla vždy velkou fantazii.“

Pak se Marika čas neozvala. On sám vnitřně doufal, že to opravdu Marika psala.

Další vzkaz napsala podle data pár dnů před tragédií v Nebesích.

„Je to jasné. Je to ona. Byla jsem si tím jistá už od samého začátku. Setkala jsem se s ní a bylo mi jasné, že jedině ona má tu sílu, unést to břímě, co na ní musím chtít nechtít naložit. Její aura září zlatě. Viděla jsem její duši a věřte mi, je to to nejlepší, co mě v tuhle chvíli mohlo potkat. Abych nebyla až tak moc klidná, opět se ozval. Nechal další svůj smrtící vzkaz v podobě mrtvé kočky na naší zahradě. Zakopala jsem ji o půlnoci v lese, co je nedaleko našeho domu. Rodiče to díky Bohu nezjistili a moje mladší sestra...no...ona je kapitola sama pro sebe. Chuděra.“

Marek se odtáhl od monitoru a snažil se dát si všechno dohromady.

„Co to kolem ní...“

Pak sjel pohledem o několik řádků dál.

„Konečně jsem našla vše, co se nádoby týče. Mám toho, kdo se nádobou stane. Ona to ještě neví, ale dojde jí to v momentu, kdy už bude bohužel pozdě. Štěstí je, že nás váže pouto minulosti a osud budoucnosti. Pro ty, co neví, co je Nádoba Mrtvých – jedná se o mystický předmět, který dokáže využít energie místa, kde žije, aby v sobě dokázal udržet duši mrtvých. Samozřejmě – může se to zvrtnout. Nikde jsem nenašla, kolik duší je nádoba schopna pojmout, ale pokud by mě to mělo zachránit, je mi jedno, co se stane. Pořád doufám, že je tou pravou.“

Marek se dostal na konec a přečetl si poslední vzkaz Mariky Svatošové. „Cítím, že nastal ten den. Doufám, že vše vyjde tak, jak jsem naplánovala. Můj Osud na mně čeká a můj vrah už slídí kolem dost dlouho. Dnes večer se mě pokusí zabít a jen Nádoba Mrtvých mi pomůže. Všem fanouškům: Bylo mi s vámi nebesky krásně. Sbohem v příštím životě.“

Marek ztuhl a všiml si, že se sousloví Nádoba Mrtvých chvěje. Zaostřil svůj zrak na právě tato dvě slova a téměř zamrzl v čase. Nádoba Mrtvých se po chvíli změnila na Nádoba Mrtvých a Marek znejistil. Několikrát mrknul a v nečekaném okamžiku se obě slova změnila v jedině. „Bože,“ zašeptal.

May a Marika

„Ty,“ vypadlo z May po chvilce.

„A čekala jsi snad někoho jiného,“ zašeptala dívka a usmála se tak, jak to dokázala jen ona.

„Mohla jsi mi to říci, Mar,“ řekla našťvaně May.
„A ty bys byla ochotna sem jít a být se mnou, až se to stane?“
May zaváhala. „Patrně...“
„Ne,“ dokončila větu Marika.
„Jak to můžeš vědět,“ začala se bránit asiatica.
„Kdybych ti řekla, že mě dnes zabije ten, jehož vyslala temnota, tak by ses mi vysmála do očí. Měla bys mě za blázna.“
„Víš, že jsem kdysi věřila v magii.“
„To ti bylo dvanáct a hráli jsme si spolu na Harryho Pottera,“ zasmála se Marika.
„Takže,“ řekla po chvíli May. „Jsem i já mrtvá?“
Marika se zarazila a zvažněla. May se rozhlížela po všech těch nebohých duších a snažila se přijít na to sama. Pak se usmála. „Jak bych mohla. V Galerii jsem nebyla. Byla jsem venku. Pak tedy... Ne?!?“
„Tak,“ vyčkávala Marika a doufala, že si May spojí pět a pět dohromady.
„Nádoba Mrtvých. Ty jsi ji aktivovala, že je to tak?“
„Já věděla, že na to přijdeš.“
„A proč tohle obrovské divadlo s mrtvými za tvými zády, ohněm, nehodou a tím tvým pochybným průvodcem?“
„Víš, že spíš,“ řekla tiše Marika.
„Ha...já si to myslela, ale plánuješ mi odpovědět, že jo?“
Marika se zamyslela. „Na to není čas. Musíš pro mě udělat dvě věci.“
„A hle...hvězda jde k meritů věci. Fajn...Co po mně chceš, abych udělala?“
Marika se usmála a pak se otočila. Všichni za ní se rozestoupili a vytvořili uličkou, na jejímž konci byly dveře s nápisem Exit.
„Tohle?“
„To je jen začátek,“ řekla tajemně Marika a naznačila May, aby jí následovala.
„Bože,“ zašeptala dívka a šla za svou dávnou kamarádkou.

Marek počítač běžel i bez Markovy přítomnosti dál. Slova Nádoba Mrtvých přestala zářit a zase se chovala jako všechna ostatní.
To, co Marek ve zlomku vteřiny na obrazovce zahlédl ho změnilo ze zaujatého člověka v posedlou bestii, která nezná mezí. Běhal po bytě sem a tam. Nechával všude zapnuté světlo a bylo mu jedno, že v ložnici spí jeho životní láska.
Nasadě bylo ptát se proč. Odpověď byla téměř triviálně prostá. Lhala mu May někdy o svém životě?
Znal ji několik let. Seznámili se, když začal fotit, když byl ještě nováček a nic o uměleckém světě nevěděl. Byla jeho druhou modelkou. Našla si v něm oblibu a stali se z nich přátelé. Pak, jak se to stává, přelétla jiskra a z přátel se stali milenci a nakonec byli téměř nerozluční. Věděl, že měla předky z Asie, ale bylo mu jedno, jestli to byli Číňané, Japonci nebo nějaká jiná národnost. Zamiloval se do její osobnosti, ne národnosti či barvy pleti.
Vyčerpaný si sedl na pohovku a zíral na vypnutou obrazovku. Viděl jen sebe a nic víc. Jeho pohled jsem na šuplík pod televizi. Tam se ale díval.
„Kde to může mít schované,“ zašeptal.

Zároveň si vybavil, že se kdysi zmínila o kamarádce z dětství. Vyprávěla mu o jejím bolestném životě. Myslel si, že je to také Asiatka. Myslel si, že ji rodiče nutili pracovat v nějakém svém obchodu. Pamatoval si, že vše odkýval, ale větší váhu tomu nepřikládal.

Teď začínal pochybovat. Před očima se mu slova Nádoba Mrtvých změnila v jediné – May. Ztuhl a otřel si unavené oči. Chtěl, aby to všechno zmizelo. Chtěl čas vrátit zpět a jít s May na večeři, nevzít tu práci, která je nakonec vyhnala na Staroměstské náměstí. Šli by na večeři. Užili si noční idylku a pak by se zachumlali do peřin a oddávali se jen sami sobě.

Prudce se postavil a zamířil k šuplíku pod televizi. Věděl, že tam už jednou hledal, ale mohl se podívat znovu.

„Bože, ať to tam je,“ zašeptal.

Byl na rozpacích. Chtěl najít důkaz, který nějakým způsobem spojoval May a Mariku, ale zároveň si přál, aby se tak nestalo.

Mezitím vytáhl krabici s osobní dokumentací. Skladoval v ní všechno důležité – od rodného listu, nájemní smlouvy až po potvrzení o tom, že je HIV negativní, že má povolení vycestovat mimo Evropskou unii a i dokument, který z něj dělá případného dědice při úmrtí jeho tety, které bylo devadesát a vlastnila dům na jihu Portugalska.

Mezi několika tlustými deskami, našel jednu útlejší. Patřila May a to, co v ní bylo, mu mohlo pomoci odhalit případné spojení.

Otevřel dokumentaci a listoval pro něj bezvýznamnými listy.

May tu měla rodný list, povolení k pobytu babičky, které vypršelo před třemi lety. Platnost mu skončil v momentu, kdy byla Mayina babička oficiálně uznána za mrtvou. Pak tu bylo několik papírů, které se týkali školy, trvalého pobytu rodičů a pak nájemní smlouva na byt, kde bydlela, než se May seznámila s Markem.

Nic, co by jí jakkoli spojovalo s Marikou nebo jejím životem.

Seděl na podlaze a v tápání se přímo utápěl. Díval se na to málo, co u něj May měla a zmatenost se exponenciálně zvyšovala.

„Proč zrovna May,“ zašeptal. Proč by nemohlo. S May se od nehody v Galerii dělo něco, co nedokázal racionálně vysvětlit.

Měl u sebe několik Mayiných osobních věcí. V deskách byly kromě papírů i fotky, dávno zapomenuté, schované, ztracené věčným stěhováním.

Jeho prsty sevřely okraje vybledlé fotky, kde byla May a její rodina. Společná fotografie z doby, kdy mohlo být May sotva pár dnů. Na další šla May do školy a pak tu byla ještě jedna. Nebyla tak vybledlá jako všechny ostatní, ale stopy času se i na ní jistým způsobem podepsaly. May stála veprostřed a ruce měla kolem ramenou dvou mnohem mladších dívek. Jedna z nich byla snědší a a druhá měla delší blond vlasy.

Marek se podrbl ve vlasech a fotografii otočil.

Léto 2006, DD Slunce – May + Marika + Eva = nejlepší kamarádky na světě. Přelétl přes ručně psaný text bez většího zájmu, ale během vteřiny se jeho oči přilepily na text jako olíznutá známka na dopisní papír.

„A do svatého Grálu,“ zašeptal.

Marika a May

Marika se zastavila před dveřmi, za nimiž byla úniková chodba. Položila na dřevo své hebké ruce a pak otočila hlavou.

„Musíš zjistit, co se stalo,“ řekla vážně.
„Ten tvůj průvodce narazil do hrany budovy. Všechno začalo hořet...Je to jasné. Prostě nehoda,“ řekla razantně May.
„To nebyla nehoda,“ sykla našťvaně Marika a otočila se. „Vím, co se stalo. Vím, kdo narazil do budovy, a dokonce vím i to, kdo stojí za tou nehodou... A věř mi, ten řidič za to nemohl.“
„Co tím...Kam tím vlastně míříš?“
„Musíš zjistit, proč po mě šel. Proč po mě šel zrovna teď.“
„Znova...kam...“
Marika prudce rozrazila dveře a May zírala do naprosté tmy. Záře od nápisu exit byla ta tam a to světlo, které ozařovalo přízemí Galerie, zůstalo stát na hranici u dveří.
„Tohle myslím. Temnota je tady dřív a brzo dorazí k vám.“
„Jak...jak...“ vykoktala ze sebe May a zírala do černočerné tmy.
„Pamatuješ si na léto 2006,“ zeptala se Marika.
„Jaké...Myslíš to léto, kdy...“
„Eva se konečně mohla vrátit k rodičům a Ty jsi se svými rodiči odjela kam si do Kladna. Vzpomínáš si na poslední náš společný večer?“
„Musela bych si...“
„Tak se snaž. Je to důležité,“ zarazila ji Marika.
„Já se o to pokusím. Vážně...“ Ani nedokončila větu. Cítila, že z tohoto světa začíná mizet. „Co mám udělat?“
„Jdi sem. Udělej pár fotek. Ty, ti poradí. Víc ti říci nemohu.“
May se ztrácela. Všechno kolem ní se vypařovalo. Marika odcházela pryč.
„Počkej,“ vykřikla May. „Co ta druhá věc?!?“
Marika se konečně zase usmála. Natáhla ruku a dotkla se mizející kamarádky.
„Jsi má nádoba. Jsi já. Tak buď já a věz, že se ti to jednou bude hodit.“ Ke konci svých slov už se ale neusmívala. Bylo to nutné Sbohem, které musela říci. Nic víc už pro May udělat nemohla. Plakala by, kdyby měla ještě nějaké slzy. „Sbohem,“ zašeptala a pak úplně zmizela.
Všechno kolem May zmizelo.

May vnímala všechno. Cítila příkrývku na svém těle. Rukama přejela po prostěradle. Zprvu jí to uklidnilo, ale i tak měla oči zavřené. Bála se, že je otevře a spatří temnou místnost plnou mrtvých lidí, co po ní něco chtějí.

Uplynulo pár minut, během nichž se nic nezměnilo. Ovládla se a nakonec oči otevřela. Dívala se na tmavý strop ložnice. Ležela v posteli, kterou Marek koupil před půl rokem. Cítila vůni orchidejí, o které se starala tak dlouho, že ani nevěděla, jako dlouho je měla.

A pak ucítila jeho parfém. Prsty přestaly být napnuté a ona se konečně nadechla.

„Díky Bohu,“ řekla radostně a pochvíli ležení se posadila. Cítila se, jako kdyby usnula stoletým spánkem.

„Jdi sem. Udělej pár fotek. Ty, ti poradí,“ ozval se hlas v její mysli. Už ale nepatřil Marice, patřil May.

„Marika,“ zašeptala May a rychle, jako bláznivá střela, vyskočila z postele. Chtěla najít Marka. Chtěla ho vidět, dotknout se ho, líbat ho, cítit jeho paže a jeho vůni.

Než stihla dojít do chodby k obývacímu pokoji, zaslechla Markův hlas, který zvolal „A do svatého Grálu!“

Marek a May

Když ji spatřil stát na rohu chodby, nemohl uvěřit vlastním očím. Postavil se a nechal pod sebou hromádku důkazů o jeho slídění po minulosti May.

„Jak...“

Zastavila ho již při prvním slově. „Musíme si promluvit!“ Její hlas byl rázný. Ještě nikdy ji mluvit takovým hlasem neslyšel. „Posad’ se,“ řekla o něco klidněji a došla až k pohovce. Její pohled sjel na to, co Marek objevil. Jen si povzddechla a sehnula se pro fotku, kde byla ona, Marika a dívka jménem Eva.

„Vysvětlím ti...“ začal se omlouvat Marek. Tak trapně se doposud ještě necítil.

„To já bych ti měla něco vysvětlit,“ zašeptala a sedla si tak, aby viděla Markovi přímo do očí. V ruce svírala svou minulost a v hrdle měla sucho.

Nejdříve mu pověděla všechno, co se jí zdálo. Teď jí to připadalo tak směšné, že by nad vším, co jí Marika ve snu řekla, máchla rukou, ale když Marek přidal svou část příběhu, skoro zbledla.

„Co je ta Nádoba Mrtvých,“ zeptal se Marek po chvíli ticha.

„S Marikou, víš...máchla fotkou do vzduchu. „Před asi devíti lety jsem musela jet s rodiči do malé vesnice na jihu Čech. Už si ani nepamatuji, jak se jmenovala. Moji rodiče tam v době krize získali práci v jednom dětském domově, kde jsem se spřátelila s...“

„Marikou Svatošovou,“ doplnil ji Marek.

„Jo...S ní a ještě s jednou dívkou. Jmenovala se Eva. Během chvíle z nás byly nejlepší kamarádky. Na život a na smrt. Marika byla již od začátku zvláštní. Měla neskutečnou fantazii a jednou přišla s nádobou mrtvých. Měla utužit naše vztahy. Řekla, že dokáže kouzlit. Bylo jí osm. Co jsem jí měla říci, že je cvok? Nechala jsem jí přitom a ona pokračovala v tom svém kouzlení. Všechny tři nás „spojila“ kouzlem, které z nás dělá spojence navěky. Řekla, že se to jmenuje Nádoba Mrtvých, a že když jedna z nás umře, bude moci kontaktovat zbylé dvě...nebo spíše jednu z nás, její nádobu, do níž pak vtiskne svou duši.“

„Velmi tvořivá dívka,“ pousmál se Marek. V tu chvíli mu ale začínalo docházet, že Marika možná opravdu přeci jen měla nějaké nadpřirozené schopnosti.

„Nech mě to dokončit,“ zarazila ho May.

„Promiň.“

„Byly jsme tři a každá z nás mohla mít jen jednu nádobu. Tak to funguje. Jedna duše, jedna nádoba. Marika měla mě, Já měla Evu a Evina nádoba mrtvých byla Marika. Trojúhelník, který vznikl, naše přátelství o to víc zpevnil. Jenže...“ Přestala mluvit a přes tvář jí přeběhla hrůza. Marek chtěl něco říci, ale May ho mávnutím ruky zarazila. „Nech mě,“ zašeptala. „Bylo to pár dnů před mým Eviným odjezdem. Marika se změnila. Bála se chodit tam, kde, jak ona říkala, vládne temnota. V pokoji nesmělo být zhasnuto, protože by k ní ta Temnota měla mnohem blíže. Bály jsme se o ní, ale nedokázaly jsme jí pomoci. V den odjezdu se zdála být vyrovnaná. Řekla nám, že je teď už Vyvolená, a že se s Temnotou dokáže poprat. Pak jsme se rozloučili a od té chvíle jsem ani Mariku, ani Evu, neviděla. Eva zamířila sem do Prahy a já s rodiči do Kladna, za další námezdní práci.“

Pak nastalo hrobové ticho. May povolila stisk a nechala fotku spadnout na potah pohovky. Marek zvedl hlavu a díval se May přímo do očí.

„Něco jsi chtěl dodat,“ otázala se May vyčerpaně.

„Já jen...“ Podíval se na fotku, dopadla spodní stranou na vrch. „... Kdo to psal?“

„To já. Eva v tu chvíli neměla tužku u sebe a Marika říkala, že se nenaučila psát. Což je nesmysl, protože v tomto domově měly vychovatelky praxi jako učitelky a ony samy je začínaly učit psát, číst a počítat již pěti letech. Říkaly, že se jim to bude v budoucnu hodit.“ Když to říkala, tak se usmívala.

„Bylo to vlastně vtipné. Marika se od nás prostě vždycky chtěla lišit. Vždycky byla...“ V tom si vzpomněla na věc, co po ní ve snu Marika chtěla. „Mám k tobě prosbu... nebude se ti to líbit,“ zašeptala vážně.

„To už jsem někde slyšel,“ odpověděl Marek a musel se usmát. „O co jde?“

„Možná ti to bude připadat šílené, ale May mě, než jsem se probudila, o něco poprosila.“

„A to něco je?“

„Mám zjistit, co se přesně stalo,“ řekla May a tvářila se tajemně.

„Bože a ty chceš co jako udělat,“ vypadlo z něj.

„Chci udělat to, o co mě požádala. Vráťím se do Galerie a zjistím, co se stalo.“

„Chlap, nejspíš opitej, to naboural do rohu Nebes. To se stalo,“ vykřikl Marek, ale May ho chytla za ruku snažila se ho uklidit.

„Přesně takhle jsem reagovala taky. Věř mi, ona ví, proč mi to řekla. Ona také patrně ví, proč se to děje, a z nějakého mě nepochopitelného důvodu o to poprosila mě. Možná, možná, že za to může to kouzlo, co vyřkla, když jí bylo osm. Možná jsem se také uhodila do hlavy mnohem víc a je ze mě magor, ale věř mi. Tohle je to poslední, co pro ni mohu udělat. Život jí to nevrátí, ale také tím nic neztratím. Půjdu tam, kouknu se dovnitř. Zjistím, že tam nic není a konec. Zapomene na to. Budeme dělat, že se nic nestalo. Možná se vydáme na pohřeb mé nejlepší kamarádky...“ Udělala rychlou pauzu, aby se nadechla. „Možná ne. Možná strávíme den v posteli skotačením, jako když jsme se sem nastěhovali. Vzpomínáš?“

„Jo,“ zasmál se Marek a postavil se.

„Kam to... jdeš,“ sykla May.

„Pro kabáty,“ řekl s klidem Marek.

„Ty jdeš se mnou?“

„Přeci Tě v té zimě nenechám po Praze běhat samotnou.“

Postavila se a pevně ho objala.

„Proto Tě tak miluji,“ zašeptala a zabořila hlavu do jeho trička, aby cítila jeho pot. „Vezmi foťák,“ dodala po chvíli.

„Proč?“

„Možná tě chytne inspirace a nafotíš to, co tvůj šéf chce.“

„Že ty ještě něco tajíš?“

„Marika mi řekla, že to, co tam najdu, mám nafotit, že mi fotky řeknou víc. Nechápu, co tím měla na mysli, ale ty jsi fotograf, takže by to pro tebe neměl být problém.“

„Ne,“ odpověděl Marek a vzpomněl si na otázku z Maričiných stránek: Co jsi: Vševidoucí, vševnímající nebo vševědící? Samozřejmě, že je vševidoucí. „vševidoucí,“ zašeptal.

„Co jsi říkal?“

„Nic,“ odpověděl, ale zůstal na pochybách. „Tak hurá do Galerie. Stejně už si potřebuji koupit nový kabát.“

Budova Galerie Nebesa křičela osaměním. Nikdo se o ní nestaral. Nikdo neprojevoval zájem. Byla opuštěna všemi a vším. Napospas svému osudu.

„Demolice je určena ode dnes za týden,“ přečetl Marek nápis na dveřích.

„Lepší, když to uděláme teď. Čím dřív, tím líp. Cítím, že na to tolik času nemáme,“ odpověděla May a záhy oba zmizeli v útrokách budovy.

Marek rozsvítil baterku a oba rázem zjistili, že jetu naprosté prázdno. Zápach spáleného masa úplně nezmizel, ale původce samotný už tu nebyl. Zbyly tu jen ohořelé trámy a jiné kusy odpadu, který byl odsunut ke stranám.

May spatřila dveře s nápisem Exit. Nezářil zeleně, ale byl tam. Ukázala tím směrem a Marek s baterkou v ruce kontroloval cestu.

„Patrně už stihli většinu věcí uklidit,“ řekla po chvíli.

„Myslíš mrtvá těla těch, kterým se nepodařilo prchnout ven? Jo. Patrně jo, protože tady žádný nejsou.“

„Museli být neskutečně rychlí,“ zašeptala, když došli ke dveřím. Tón jejího hlasu byl podezřívavý.

„Kam tím míříš?“

„Nic. Jen, že je to divné. Včera večer se to stalo a o den později už stihnou odklidit těla. Téměř to tu dát do pořádku. Chytla kliku a otevřela.

Úniková chodba –přesně taková jako, když ji May viděla poprvé. „Udělej pár fotek. Ty ti poradí,“ šeptal její vnitřní hlas. „Teď Marku. Vyfoť tenhle prostor.“

„Prázdnou únikovou chodbu?“

„Neptej se a foť!“

Marek byl překvapen, ale nakonec vzal fotoaparát do ruky a vyfotil temnou, dlouhou chodbu. Pak se podíval na to, co vyfotil a nic tam neviděl. Nepoužil blesk, takže všechno na snímku sežrala tma.

„Co tam vidíš,“ zeptala se May.

„Vidím tam jen tmu. Nic víc.“ Díval se chvíli na záběr a pak ztuhl. Celé jeho tělo se napnulo a on se pohledem nedokázal odpoutat.

„Tak co,“ zašeptala May a otočila se.

Málem vyjekla, když viděla výraz Markovy tváře. Nohou měla málem našlápnuto do tmy, ale rychle ji stáhla stranou. „Tak CO vidíš?“ Její hlas zněl jako pištění.

„Bože...je to...je to jako...“

„Jako co Marku?“

Udělal další snímek a pak další a pak uskočil. Zíral do temných očí něčeho, co si únikovou chodbu označilo jaké své území. Nedokázal to popsat, ale věděl, že z našeho světa to není.

„Je to tady,“ zašeptal.

„Co, Marku?“

„Odtud se to bude šířit dál,“ pokračoval. Byl jako v transu.

„Co se bude šířit dál? Vykřikla May.

„Čas nám brzy rychle dojde a celá Praha zmizí,“ šeptal dál a nevnímal, co mu May říká.

Ta se neudržela a vlepila Markovi tak velkou facku, až mu přístroj vylétl z ruky a dopadl na tvrdou zem. „Co do háje? CO!“

Marek zvedl hlavu. Nevypadalo, že by May úplně vnímal, ale po chvíli hlučného oddychování přeci jenom odpověděl. „Temnota,“ řekl potichu Marek a ještě dlouhou dobu rozdýchával to, co spatřil. Jeho tvář byla odrazem jeho vlastní smrti, kterou na snímcích viděl.

May ztuhla. Pokud byla doposud vyřčena pravda a Marika si před těmi mnoha lety nevymýšlela, čeká Prahu krutý úděl všech ostatních měst, která padla. Ať už to byla zplundrovaná Troja, Londýn v plamenech, bombardování Berlína nebo pád World Trade Centre.

V tu chvíli ji napadla jediná věc.

Musí najít svou vlastní Nádobu Mrtvých.

V Galerie Nebesa zaútočila tma nečekaně pro ostatní, ale díky naději, která umřela poslední, se i zde objevilo světlo, kterému se podařilo uniknout.

Boj o Prahu v tichosti pokračoval.

Konec 2.dílu